

Trini Sotos, una vida al servei de la sensibilitat

Jordi Roca i Tubau

Aquest text fou llegit en motiu de l'homenatge que se li tributa, en el decurs de la celebració del 8è Sopar de l'Artista, a Sabadell, el dia 13 de desembre de 1995 diada de Santa Llúcia.

Permeteu-me que em prengui la llicència, per a parlar de la Trini Sotos, de fer esment d'una facècia meva ocorreguda allà pels anys cinquanta. Llavors jo era un noi que exercia de pintor. Aquest ha estat el meu primer ofici i he de confessar que en guardo un bon record, perquè jo penso –i sovint manifesto– que és l'ofici més bonic del món.

Erem en plena primavera, la Trini tenia l'estudi sobre el cobert del final de l'eixida; les finestres restaven obertes de bat a bat. Jo pintava a la casa vaina. I com que els impulsos de la joventut sovint van acompanyats de l'acció, tot donant ales a l'atreviment, sense pensar-ho dues vegades, vaig entrar en el seu santuari com un furtiu. Tot restava ple de quadres, la majoria girats de cara a la paret. No en vaig tocar cap. Em vaig limitar a contemplar, de la vora, un Sant Jordi a mig camí de la seva execució, i els dibuixos, penjats desordenadament per les parets.

La quietud i la sentor de pintura feren que hi romangués una estona, estona que mai no he pogut quantificar, ja que el miratge me'l trencà la veu del meu company reclamant la meua presència per a continuar la feina.

La meua tímida m'impedí que mai m'hi adreçés. Però com que els anys ho curen tot, visitant una de les seves exposicions, ja fa molt de temps, li vàreig confessar el meu pecat de joventut. Els seus ulls s'il·luminaren en coques de llum, beneïren el secret, i la rialla aflorà com un doll incontaminat enmig dels colors dels seus quadres penjats a les parets.

La Trini Sotos ha estat una dona valenta, agosarada, una pintora que des dels inicis trencà amb la carrincloneria que atenallava majorment les artistes de la seva generació.

'Estació tèrmini", primer premi Biennal 1953. Tot un testimoni. Tota una llicó de bon fer. I avui també una enyorança d'aquells certàmens, malauradament desapareguts i que serviren, amb bona llei, per a apropar els sabadellencs a la diversitat de tendències artístiques que germinaven en la nostra ciutat.

La Trini ha tingut la virtut –als meus ulls i al meu criteri– d'haver estat pintora eminentment femenina. Sí, femenina. La seva autenticitat l'ha portada, des de sempre, a no traïr la seva sensibilitat de dona.

Ha cultivat amb rigor el gènere de la figura humana, deixant de banda els modismes i els efectismes fàcils. Les seves figures sovint són com

Emili Morgui, Jordi Roca i Jaume Mercadé entregant a Trini Sotos el quadre amb la signatura de tots els assistents a l'acte.

extretes d'una pàgina de la vida mesurada de bondat. Són com exponents de tendresa, un reflex de la seva veritat oculta, aflorada amb la punta dels pinzells amarats de color. Són pura simfonia pictòrica.

La Trini Sotos pinta, irrenunciablement, la seva veritat des del seu interior. Veritat que resta de manifest en cada tela, en cada dibuix, en cada pinzellada. Pinta amb l'alè de l'ànima enamorada, tot servint-se del dibuix com a suport primigeni. Punt d'equilibri fonamental que, sumat al gest tàctil, li confereix una personalitat jovenívola, rerefons de la dolcesa del seu caràcter.

Santander és com si fos a tocar, perquè els sabadellencs podem gaudir periòdicament de la seva presència i de la seva obra. La Trini, doncs, és i seguirà sent una pintora nostra, una pintora sabadellenca que ja forma part de la història contemporània de l'art de la ciutat per dret propi.

I per acabar, permeteu-me que citi un fragment feliç sorgit de la ploma de la Rosa Ten refeïnt-se a la nostra homenatjada.

...Els ulls dels nens i nenes que pinta la TRINI sorgeixen d'una ànima neta i esperançada davant la vida. Són simfonia d'un nou món que ens promet ésser feliços algun jorn. Com un cant d'esperança per una joia encara llunyana, però, tan esperada, que sembla que haurà de venir en un temps, en un lloc qui sap on...

I jo agosaradament hi afegeixo que tot això és possible gràcies a l'etèria simplicitat del seu dibuix; dibuix acurat, carregat de màgia fetillera, que va molt més enllà de la perfecta dicció, impregnant de poesia la veritat de l'art.

Gràcies, Trini Sotos, per haver acceptat de ser entre nosaltres i fer-nos companyia, amb generositat inclosa, en aquest vuitè Sopar de l'Artista.